

Kaos

– çitlembik · 18 Kasım 2025

KAOS

17 Kasım 2025

H. Çiğdem Deniz

Akşamüstü, Nazan ve Neriman'la On On'dan kalkıp, koro binamıza doğru yürüdük. Eskiden çamların gölgesinde yürürdük, kuşların sesiyle nefes alırdık; şimdi ise taş binalar arasında yankılanan adımlarımız, sanki betona saplanmış bir ritim gibi çıktı. Yine de adımlarımızdaki heyecan, eski ormanları aratmadı.

Kapının önünde beklenmedik bir misafir vardı: Mahşerin dört atlısı. Sanki "Bu akşam biraz karmaşa getirelim" diyorlardı. Bir tanesi ciddi bir yüzle etrafı süzdü, diğeryse sanki "Acaba bu gece ritmciye mi sarsam?" diye kafasını kaşır gibi yaptı. Ben ise hiç istifimi bozmadan, Nazan ve Neriman'ın sohbetine karıştım; kahkahalarımız, atlıları biraz sinirlendirmiş olmalıydı, çünkü bir anlık kafa kaşıma yarışına girdiler.

Derse girdiğimizde içerisi, hepimizin nefesiyle daha da sıcakladı. Kapıyı araladık ve evet, mahşerin dört atlısı hemen içeri adım attı. Arka sırada oturan sınıfın en uzununu ve iyi yorumcularından Hasan'ı hedef almış gibi dalgalanan bir değişim ortamı sardı. Nevres, udunu bıraktı, gözleri uzaklara daldı; sanki "Ben

bu kaosu notalar arasında atlatacağım” diyordu.

Emekli emniyet mensuplarından Metin Bey elektro gitarını çalarken yanlış bir notaya bastı, göz ucuyla kimsenin fark edip etmediğini süzdü; ben ise içten bir tebessümle izledim. Nazan birden elini havaya kaldırıp “Yok artık!” der gibi baktı, Neriman ise hafifçe dudak büktü, ama gülmek için direndi. Atlılar mı? Onlar hâlâ ciddiyetlerini korumaya çalışıyor, ama bir yandan da bizim kakhahalarımızdan hafifçe sarsıldıkları belli oluyordu.

O akşam anladım ki, ister taş binalar arasında yürüyelim, ister çamların gölgesinde; doğru bakış, doğru nefes ve biraz mizah, ne kadar “atlı” gelirse gelsin ortamı dönüştürebilir. Biz de taşların arasındaki bu koro binasında, hem nefesimizi hem de gülümsemelerimizi koruyarak çalışmaya devam ettik.